

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **L. G., S., S. X., X.**, zastúpeného J. M. K., advokátom so sídlom M. R. Š. X., V. N. T., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/11937-102544/2009/990723-r zo dňa 14. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/73/2009 – 28 zo dňa 11. júna 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/73/2009 – 28 zo dňa 11. júna 2010, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/11937-102544/2009/990723-r zo dňa 14.9.2009, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/16007/09/Kasa zo dňa 26.5.2009, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006 v sume 17 788,32 €. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z výroku ako aj z odôvodnenia rozhodnutia

prvostupňového správneho orgánu jednoznačne a nepochybne vyplynulo, že postup, ktorý predchádzal vydaniu dodatočného platobného výmeru bol zákonný a zároveň sa stotožnil aj so závermi uvedenými v rozhodnutiach správnych orgánov oboch stupňov. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu, že stavebné práce, ktoré sú predmetom faktúr, vystavené pre spoločnosť T., A., T. C. X., B., pre spoločnosť D. S., S., K., ako aj pre podnikateľa F. T., boli vykonané v takom rozsahu a v takých finančných sumách ako bolo uvedené na týchto faktúrach. Z výpovedí konateľov spoločností T., A. a D. S., S. vyplynulo, že predmetné faktúry nevystavili, so žalobcom nikdy neobchodovali a túto spoločnosť nepoznajú. Svedok F. T. poprel, že by vystavil faktúry vo výške 1 221 000 Sk, pričom správca dane spochybnil aj samotné vystavenie faktúry a vykonanie stavebných prác vo výške 438 000 Sk, ktoré svedok ako dodávateľ potvrdil. Žalobca sa dopustil pochybenia pri zúčtovaní dokladov v účtovníctve a uznanie daňového dokladu v objeme stavebných prác, ktoré vykonával pre uvedené firmy dodávateľov S., S., K., ako aj D. S., S., K. a F. T., neboli vykonané v súlade s § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zák. č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte len „zák. o dani z príjmov“), a preto správca dane odôvodnene zvýšil základ dane o celkovú sumu 2 803 684 Sk. Krajský súd zdôraznil, že ak žalobca disponoval dôkazmi, ktoré by vyvrátili závery prvostupňového správneho orgánu, mal tieto predložiť v daňovom konaní. Žalobca stavebné práce vykonané pre spoločnosti v určitom rozsahu a objeme finančných prostriedkov len deklaroval, skutočný obsah nepreukázal. Žalovaný sa dôsledne vypořiadal so všetkými námietkami uvádzanými žalobcom v odvolaní. Súladne so zákonom oba správne orgány vyhodnotili dôkazy, ktoré správca dane získal pri kontrole dane z príjmov, konkrétne z výpovede konateľov spoločností, výpovedí svedkov ako aj samotného žalobcu a ďalších dôkazov uvedených v tomto rozhodnutí. Žalobca v daňovom konaní nepreukázal, že práce fakturované v zmysle uvedených faktúr vo výške 2 803 684 Sk, boli ním vykonané na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, a preto túto sumu nemohol žalobca v zmysle § 21 ods. 1 zák. o dani z príjmov účtovať ako svoj výdavok. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „O. s. p.“) tak, že ich náhradu neúspešnému žalobcovi nepriznal, pričom žalovaný aj v prípade úspechu nemá zo zákona nárok na náhradu trov konania.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p., v ktorom navrhol, aby odvolací súd

napadnutý rozsudok podľa § 220 ods. 1 O.s.p. zmenil a žalobe na trovy žalovaného vyhovel. Zdôraznil, že krajský súd neskúmal podstatu veci, iba zhodnotil dokazovanie žalovaného a vyvodil, že je správne. Žalobca poukázal, že hlavne pre spoločnosť T., A., osobne, cez sprostredkovateľské zmluvy alebo v rámci subdodávok vykonával zemné práce na stavbách hlavne v Prešovskom a Košickom kraji; práce uvedené vo faktúrach boli riadne dodávateľom S., S. vykonané, prevzaté a bolo za ne zaplatené. Taktiež faktúry od dodávateľa D. S., S. boli vystavené podľa skutočne vykonaných prác a bolo za ne riadne zaplatené. Za obe spoločnosti boli zákazky sprostredkované p. K. T., on doniesol faktúry, pokladničné doklady a prevzal peniaze. Nebol dôvod tohto svedka v konaní nevypočuť, čoho sa žalobca aj domáhal. Žalobca poukázal, že sa jednalo o väčší rozsah prác a pracovalo pre neho viacero subjektov. Namietal stanoviská konateľov spoločností, že faktúry nevystavili. Bežnou praxou žalobcu je, že pred vystavením faktúr si riadne overí, či práce boli vykonané, účtované v súlade s dohodou alebo príslušnými cenníkmi a následne odberateľom riadne prevzaté. Žalobca ďalej namietal hodnotenie výpovede svedka p. F. T., ktorý pri svojom výsluchu klamal, poprel aj to, čo predtým priznal, a napriek tomu správca dane bez ďalšieho veril jeho výpovedi. P. T. zahrnul do príjmov niekoľko stotisíc korún, zaplatil z toho daň a to napriek tomu, že práce, podľa vlastného tvrdenia, nevykonal. P. T. pri výsluchu priznal, že na všetkých účtovných dokladoch je jeho podpis a odtlačok jeho pečiatky. Svedok J. Š. M. bol prítomný pri tom, ako p. T. preberal peniaze, napriek tomu, že to tento poprel. Konanie p. T. je vyložene účelové a zdôvodnené tým, že príjem nepojal do svojich príjmov a tým sa vyhol daňovej povinnosti. Žalobca zdôraznil, že predložením originálnych dokladov podpísaných p. T. uniesol dôkazné bremeno a na preukázanie opaku nepostačuje rozporuplná a účelovo menená výpoveď svedka. Aj svedok p. U. vo výpovedi zo dňa 15.7.2009 uviedol, že vie, že p. T. vykonával pre žalobcu výkopové práce a tiež potvrdil, že meno T. si pamätá v súvislosti so stavbou K.. Napriek rozporom vo výpovedi p. T. žalovaný tieto rozpory neodstránil, ignoroval listinné dôkazy a bez ďalšieho zdôvodnenia tejto výpovedi uveril. Výpoveď p. T. bola vyvrátená písomnými dôkazmi, ako aj výpoveďou p. U.. Záverom žalobca uviedol, že rozhodnutie správcu dane je v rozpore s ustálenou praxou nielen slovenských, ale aj európskych súdov, a to najmä s princípom rovnosti zbraní. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sž/124/2001, z ktorého vyplýva, že povinnosťou správcu dane je čo najúplnejšie zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, čo objektívne znamená, že je povinný zisťovať skutočnosti nielen v neprospech daňového subjektu, ale aj v jeho prospech tak, aby bola zistená skutočná pravda. Krajský súd nesprávne ustálil, že z výpovede konateľa spoločnosti T., A. vyplynulo, že predmetné faktúry táto spoločnosť

nevystavila a so žalobcom nikdy neobchodovala. Počas celého konania k výsluchu konateľa tejto spoločnosti nedošlo, ale bolo predložené čestné prehlásenie zamestnanca spoločnosti zo dňa 6.2.2009, p. S., ktorý potvrdil vykonanie zemných prác žalobcom pre jeho spoločnosť na viacerých stavbách.

K odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 27.8.2010 vyjadril žalovaný tak, že navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Uviedol, že zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu odôvodňuje nesplnenie zákonných podmienok uznania týchto výdavkov ako výdavkov daňových podľa § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zák. o dani z príjmov s tým, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Podrobné dôvody tohto záveru obsahuje odôvodnenie rozsudku a všetky správcom dane vykonané dôkazy obsiahnuté v administratívnom spise. Krajský súd pri preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia skúmal práve podstatu veci, t.j. skúmal či žalobcom uplatnené výdavky za daného skutkového stavu spĺňajú atribút výdavkov podľa § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zák. o dani z príjmov a či vo vzťahu k týmto zákonným podmienkam žalobca uniesol dôkazné bremeno. Vzhľadom k totožnosti odvolacích a žalobných dôvodov žalovaný v ďalšom odkázal na obsah písomného stanoviska k žalobe zo dňa 12.2.2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 vety prvej v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. októbra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie – dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/16007/09/Kasa

z 26.5.2009, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák. č. 511/1992 Zb.“) vyrubil žalobcovi ako daňovému subjektu rozdiel dane z príjmov právnickej osoby **za zdaňovacie obdobie 2006** v sume 17 788,32 €, sumu ktorú uložil žalobcovi zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti dodatočného platobného výmeru na účet správcu dane.

Predmetom rozhodnutia v posudzovanej veci bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie roka 2006, ku ktorému došlo z dôvodu, že žalobcom uplatnené výdavky vo výške 2 803 684 Sk nespĺňali zákonné podmienky stanovené § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zák. č. 595/2003 Z. z. v spojení s § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb. Daňové orgány vzhľadom na uvedenú skutočnosť dospeli k záveru, že žalobcom uplatnené výdavky nespĺňajú atribút daňových výdavkov.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, 1) výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 15 ods. 6 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane povinnosť predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety (8 pracovných dní).

Podľa ods. 1, 2 § 76 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platiteľ je povinný uchovávať kópie faktúr, ktoré vyhotovil alebo ktoré boli vyhotovené v jeho mene zákazníkom alebo inou osobou, originály všetkých prijatých faktúr a faktúr podľa § 71 ods. 9 a § 72 ods. 3 po dobu desiatich rokov nasledujúcich po roku, ktorého sa týkajú. Uchovávať prijaté faktúry je povinná aj zdaniteľná osoba, ktorá nie je platiteľom, a právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, po dobu desiatich rokov nasledujúcich po roku, ktorého sa týkajú.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V posudzovanej veci daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca zaúčtoval do daňových nákladov na účet 518 – ostatné služby, v celkovej sume 944 000 Sk, a to faktúrami za zemné práce *od dodávateľa S., S., K.* Správca dane prostredníctvom dožiadaného Daňového úradu Košice III. zabezpečil výsluch konateľa spoločnosti S., S., H. G., ktorý uviedol, že od roku 2002, kedy prevzal spoločnosť, firma nevykonáva žiadnu ekonomickú činnosť, nevystavil žiadne účtovné doklady, nemá ani razítko firmy a nevlastní žiadne spisy. Faktúry pre spoločnosť L. G., S., nevystavil, nedošlo k dodaniu prác uvedených na faktúrach, nevlastní razítko, ktoré je na faktúrach a podpisy nie sú jeho. Konateľ spoločnosti ďalej uviedol, že neexistuje žiadna iná osoba, ktorá je splnomocnená zastupovať spoločnosť, resp. konať v mene spoločnosti. Správca dane zistil, že predmetné faktúry neboli vystavené daňovým subjektom. Daňový subjekt nevykonáva žiadnu ekonomickú činnosť a po roku 2001 neboli podané žiadne daňové priznania k dani z príjmov právnickej osoby.

Ďalej bolo daňovou kontrolou zistené, že žalobca zaúčtoval do daňových dokladov na účet X. – ostatné služby celkovú sumu 200 684 Sk faktúrami za zemné práce *od dodávateľa D. S., S. K.* Dožiadaným Daňovým úradom Košice I. správca dane zabezpečil výsluch

konateľky spoločnosti D. S., S., I. E. K., ktorá uviedla, že príslušné faktúry spoločnosť nevystavila, čo preukázala predložením zoznamu vystavených faktúr v preskúvanom období. Konateľka potvrdila, že podpisy na faktúrach nie sú podpismi konateľov tejto spoločnosti, pečiatka na faktúrach nepatrí firme D. S., S., pričom zdôraznila, že o spoločnosti L. G., S., nepočula a nikdy s ňou nespolupracovala. K uvedeným skutočnostiam sa konateľ žalobcu písomne vyjadril listom zo dňa 20.2.2009, kde uviedol, že práce na faktúrach boli skutočne vykonané a bolo za nich zaplatené. I. E. K. nepozná, pretože za spoločnosť D. S., S. vystupoval iný konateľ.

Daňovou kontrolou bolo ďalej zistené, že žalobca *od dodávateľa F. T., Č. X.* zaučtoval do nákladov aj celkovú sumu 1 659 000 Sk, a to faktúrami za zemné práce. Šetrením daňových orgánov bolo nesporne zistené, že uvedený dodávateľ fakturované práce nevykonal a predložené faktúry a príjmové pokladničné doklady v sume 1 221 000 Sk vystavil na žiadosť konateľa spoločnosti žalobcu za úplatu. Čo sa týka faktúry č. X. z 5.11.2006 v sume 438 000 Sk, po vykonanom šetrení daňové orgány zistili, že zo strany uvedeného dodávateľa neboli pre žalobcu vykonané ani tieto v uvedenej faktúre uvedené práce. Výpoveď svedka I. M. U. - vzhľadom na skutočnosť, že jednoznačne nepotvrdil, že F. T. práce pre spoločnosť žalobcu skutočne vykonal – daňové orgány pre účely preukázania oprávnenosti zúčtovania nákladov do základov dane, posúdili ako bezpredmetnú.

Z administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že správca dane konštatoval porušenie § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. tým, že žalobca riadne nepreukázal zaučtované daňové náklady a v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona zvýšil základ dane o sumu 2 803 684 Sk. Žalovaný nepovažoval zaučtovanie dokladov v účtovníctve za dostatočné, a to tak z pohľadu zákona č. 595/2003 Z. z., ako aj z pohľadu zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatuje, že zákonnou podmienkou, aby mohol byť výdavok považovaný aj za daňový výdavok je, aby bol preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňovníka. K preukázanosti výdavkov na vykonanie prác je potrebné okrem preukázania zúčtovania výdavkov a daňových dokladov, preukázať aj skutočné realizovanie týchto prác tak, ako je to uvedené vo faktúrach.

Z vykonaného zisťovania však vplynulo, že žalobca preukázal náklady len dokladmi – faktúrami a výdavkovými pokladničnými dokladmi, ktoré ako sa preukázalo, vystavené dodávateľmi uvedenými na týchto dokladoch neboli.

Správca dane predvolal p. K. T., ktorého navrhol vo veci vypočúť žalobca, avšak svedok si zásielku neprevzal a zásielka bola poštou vrátená správcovi dane s označením, že adresát je neznámy. Z uvedeného dôvodu vypočutie svedka nebolo možné. Správca dane v danom prípade zohľadnil a zhodnotil všetky skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie daňovej povinnosti, v priebehu daňovej kontroly využil všetky dostupné prostriedky, ktoré mal k dispozícii – miestne zisťovania, dožiadania iným správcom dane, postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a dbal na práva daňového subjektu. S výsledkami správcu dane bol daňový subjekt oboznámený a mal možnosť k svojim tvrdeniam predkladať všetky dostupné doklady a dôkazy. Žalobca nepreukázaním nákladov zahrnutých do základu dane porušil ustanovenia § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z., v dôsledku čoho správca dane odôvodnene zvýšil základ dane o celkovú sumu 2 803 684 Sk.

Správca dane prerokoval s daňovým subjektom protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly, ktorý bol podpísaný dňa 14.5.2009. Keďže daň zistená po daňovej kontrole sa odlišovala od dane uvedenej v daňovom priznaní, správca dane vydal dňa 26.5.2009 dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil daňovému subjektu rozdiel dane. Správca dane tak postupoval v súlade s § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb.

Odvolaací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, keďže napadnutý rozsudok so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, obsahuje dostatok dôvodov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej správca dane pri vydávaní dodatočného platobného výmeru vo vzťahu k dani z príjmu postupoval v súlade so základnými zásadami daňového konania a objasňoval všetky skutočnosti, ktoré by mohli svedčiť v prospech, ale aj v neprospech žalobcu.

Odvolací súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Odvolací súd zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 20. októbra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská